

Μια γενιά απάθειας - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Στη δεκαετία του '80 του προηγούμενου αιώνα δέσποζε ο όρος « αλλοτρίωση», ως αποξένωση από τον συνάνθρωπο, ως «απάθεια» και ενασχόληση μόνο με τον εαυτό μας. Μία σειρά κινημάτων εθελοντικών και ακτιβιστικών προσπάθησε να ανατρέψει αυτή τη στάση ζωής. Από την άλλη, ο ατομοκεντρισμός, ο οποίος θριάμβευσε εις βάρος της συλλογικότητας, με γνώμονά του την μετοχή στα αγαθά του πολιτισμού, τα οποία έχουν ως βάση τους τον κόσμο και το παρόν, έδωσε νέα ώθηση στην «απάθεια», με αποτέλεσμα αυτή να επικρατήσει σαρωτικά. Η εικονική πραγματικότητα, η ενασχόληση του ανθρώπου με τον δικό του κόσμο μέσα από το Διαδίκτυο και το κινητό τηλέφωνο επέτεινε αυτό το αίσθημα. Είμαστε τόσο απορροφημένοι από όσα βλέπουμε, από όσα μπορούμε να παίξουμε, από όσα μπορούμε να σκρολάρουμε, με

αποτέλεσμα ο διπλανός μας να μην έχει καμία σημασία για μας.

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Αυτό το βλέπουμε σε ένα μεγάλο ποσοστό στη νέα γενιά. Παιδιά που δυσκολεύονται να διακρίνουν το καλό από το κακό, που αισθάνονται ότι ο κόσμος αφορά στους μεγάλους και όχι σε αυτά, που νιώθουν ότι πρέπει να τα έχουν όλα χωρίς να χρειάζεται να εκτιμήσουν τον κόπο των μεγαλύτερων, των γονιών τους, των δασκάλων τους, αλλά και εκείνων που αγωνίζονται να τους δείξουν δρόμους, σχηματίζουν μία νέα πλειοψηφία: αυτή που δεν πιστεύει σε τίποτα συλλογικό, που δεν αισθάνεται την ανάγκη να κρίνει και να διακρίνει την αλήθεια, που αρκείται στο να υπάρχει.

Είναι όλα τα παιδιά έτσι; Είναι όλη η γενιά «της απάθειας»; Προφανώς και όχι. Απλά, σήμερα συγκροτούν έναν μέσο όρο, ο οποίος δεν έχει κανένα πρόβλημα να ακούσει τραπ μουσική, να ανεβάσει βίντεο «για πλάκα» με κακοποιήσεις άλλων, που δεν αντιδρά στο κακό διότι δεν θέλει να μπλέξει, που διασκεδάζει με κρύα ανέκδοτα, που παρακολουθεί σειρές οι οποίες συνήθως δεν βγάζουν ένα δυνατό νόημα ζωής, αλλά λειτουργούν στην κωμικότητα και τη ρηχότητα τού να περάσουμε την ώρα μας. Έτσι, η απάθεια θεριεύει και θα δυσκολέψουν πολύ περισσότερο τα πράγματα στο μέλλον σε ό,τι αφορά αυτό που ονομάζουμε «ελεύθερη ψυχή».

Κι η αγάπη; Θέλει πολύ χρόνο αυτή η γενιά για να συνειδητοποιήσει ότι πλαστήκαμε για να αγαπούμε. Ότι οι σχέσεις με τους άλλους δεν είναι συμφέρον, ηδονή, παιχνίδι, εφήμερο, αλλά χρειάζεται να δώσεις την καρδιά σου. Αν το χρήμα, η καριέρα, η δόξα, η αναγνωρισιμότητα είναι σήμερα τα σημεία-κλειδιά στη νοηματοδότηση της ευτυχίας, η «απάθεια» έρχεται να δέσει με αυτή τη νοοτροπία. Μόνο αν είσαι απαθής, μπορείς να πετύχεις τέτοιους στόχους. Αυτός που είναι ευαίσθητος, που νοιάζεται, που μοιράζεται, που δεν μένει στο εφήμερο μάλλον είναι καταδικασμένος στη μοναξιά ή στην αίσθηση ότι ανεβαίνει την οδό του Σίσυφου.

Και η πίστη; Ο Σαμαρείτης στη γνωστή παραβολή είναι ο Χριστός που γίνεται ο αντίποδας της απάθειας. Μόνο που συχνά τα παραδείγματα που έχουν τα παιδιά για τους πιστούς περιορίζονται στις φωνασκίες και τις παλαβομάρες του Διαδικτύου και όχι στην αυθεντική αγάπη, που νικά την απάθεια. Η αναδιοργάνωση των ενοριών σε κοινότητες, η λειτουργική σύναξη με συχνή συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, αλλά και η έγνοια για τον άλλον μπορούν να αποτελέσουν μικρά, αλλά ουσιώδη αντίδοτα.

Αυτός ο δρόμος, αν συναντήσει οικογένεια που θα νοιάζεται και θα μοιράζεται, παιδεία του «εμείς» και κοινωνία που θα καταδικάζει το ψέμα, μπορεί να συγκροτήσει βάση, ώστε η απάθεια να νικηθεί. Άλλωστε, πλαστήκαμε για τον άλλον και όχι μόνο για το εγώ.

Πηγή: pemptousia.gr- themistoklismourtzanos.blogspot.com